

være behørig Fyldestgjørelse. Jeg skal kun dertil sige, at jeg for mit Bedkommende mener, at behørig Fyldestgjørelse vil sige behørig Fyldestgjørelse til rette Forsaldstid. — Endringsforslaget under Nr. 8 tilfigter at give en noget bestemtere Regel angaaende det Tilfælde, naar det skal være tilladt for Skifteforvalteren at antage en Kurator. Som det vil ses, gaar Paragrafen, som den staar i det fra Folkethinget oversendte Lovforslag, ikke ud paa, at Flertallet af Boets Bedkommende kan fremtvinge en Kurators Bestikelse, men der staar kun, at, naar Flertallet af Boets Bedkommende er enig derom, kan der antages en Kurator. Altsaa er Skifteretten Herre over at negte det. Men Spørgsmaalet dreier sig om, naar Skifteretten skal have Lov til at antage en Kurator, idet det jo ellers er Skifterettens Pligt selv at foretage de ham paahvilende Arbejder. Der have vi ment, at, naar man overhovedet vilde forlade, hvad der oprindeligt stod i Lovforslaget, nemlig, at Alle skulle være enige, for at en Kurator kunde ansættes, vilde det være nødvendigt, at man noget bestemtere betegnede, hvorledes den Pluralitet skulde være beklædt, som skulde have en saadan Ret, og det er det, som er udtrykt i Endringsforslaget, idet det forlanger, at det skal være et Flertal, som repræsenterer mindst Halvdelen af de mødende Stemmeberettigedes Krav, der skal være enigt, for at Kurator kan antages. Paa den Maade faas der en fast Regel, som ikke aabner Vej for nogen Tvivl i Anvendelsen. — Endringsforslaget under Nr. 9 er kun en Redaktionsændring. — Endringsforslaget under Nr. 10 er en Konsekvents af Endringsforslaget under Nr. 3. — Endringsforslaget under Nr. 11 er kun en Redaktionsændring. — Endringsforslaget under Nr. 12 indeholder derimod en Realitetsforandring, idet det gaar ud paa for de Skifter, ved hvilke den Længstlevende gjør op med den først Afdødes Arvinger, at fastslaa en lignende Regel, som ved § 14 er fastsat med Hensyn til Boer, som behandles paa sædvanlig Maade, nemlig, at der gives den Længstlevende Udgang til, naar enkelte Arvinger, hvis Erklæringer over Opgjørelsen ellers skulde indhentes, ere borte, uden at man veed, hvor de ere, eller de ere meget langt borte, at faae bestikket Tilsynsværger for dem, som paa deres Begne kunde afgive de fornødne Erklæringer, hvorved for den Længstlevende vindes den meget betydelige Fordel, at Skiftets Afslutning ikke behøver at opsættes, hverken for at indhente Underretninger fra saadanne langt borte værende Personer, eller for at Indkaldelsesfristen til dem kan udløbe, med Hensyn til hvilket Sidste det maa bemærkes, at en saadan Indkaldelse, naar den skal have Noget at betyde, maa være med temmelig lang Frist, i det Mindste omfatte nogle Maanedre. Det er Regler, som ere særlig magtpaaliggende netop i disse Tilfælde, hvor den Længstlevende skifter med den Førstafdødes Arvinger, fordi disse som bekendt netop høre til

den Slags Skifter, som efter den bestaaende Lovgivning i Reglen kan og ogsaa i alle Bedkommendes Interesse i Reglen bør tilendebringes meget hurtigt, ofte endog saa paa en Dag. — Endringsforslaget under Nr. 13 figter kun til i § 71 at foretage de Forandringer, som ere naturlige Følger af Endringen under Nr. 1. Det er jo klart, at, naar man forandrer § 5 paa den foreslaaede Maade, saa maa der i § 71 blive Spørgsmaal om for Skifteforvalteren at forelægge de Oplysninger, som efter § 5 maa kræves, og det er det som er udtalt i Endringsforslaget under Nr. 13. — Endringsforslaget under Nr. 14 hænger sammen hermed, det er nemlig klart, at, naar Endringsforslagene under Nr. 1 og 13 vedtages, saa er jo Slægtskabsforholdet ikke længere det Æneste, der bliver Spørgsmaal om at oplyse hos dem, der ønske at overtage Boet til privat Behandling, men saa maa de ogsaa oplyse, at de Medarvinger, de ville forbigaa, have været borte i saa lang Tid, som § 5 kræver, eller at der i Øvrigt foreligger de Omstændigheder, som omtales i Forordningen af 11te September 1839 §§ 14 og 15. Derfor maa altsaa i Stedet for Ordet „Slægtskabsforholdet“ sættes de almindelige Udtryk „de Omstændigheder, som skulle oplyses, for at det kan tillades Arvingerne at skifte privat“. — Endringsforslaget under Nr. 15 gaar ud paa yderligere at indskrænke Nødvendigheden for offentlig Skifte, idet vi nemlig gaa ud fra, at det ogsaa overfor de Arvinger, som ere udenrigs, er billigt at behandle dem paa den i Paragrafen omtalte Maade, naar de ikke svare paa en Opfordring til at erklære sig. Ønsker Bedkommende offentlig Skifte, saa forlanges jo ikke Andet af ham, end at han erklærer det, men dersom han, hvad undertiden kan hende, slet ikke laaber høre fra sig, vilde derved de andre Arvinger være satte i en ubehagelig Stilling, og navnlig vilde de derved blive tvungne ind under et offentligt Skifte. Det forekommer os, at under Postvæsenets nuværende Udsvikling kan man meget godt, ogsaa med Hensyn til den Arving, der er uden Riget, opstille den Regel, at, naar han har modtaget en Opfordring til at erklære sig og ikke besvarer den, maa han formodes ikke at have Noget imod, at de andre Arvinger dele Boet i Forbindelse med den for ham bestiktede Børge. Det vil vistnok ogsaa være temmelig indlysende for Enhver, at ingen Arving vil indtage en saadan passiv Holdning, undtagen hvor den Arvelob, som kan tilfalde ham, er saa ringe, at han ikke finder det værd at gjøre sig stor Uleilighed derfor; saasnart det dreier sig om noget Betydeligt, kan man være temmelig forvisset om, at han nok vil lade høre fra sig. Med Hensyn til den Betænkelse, at Opfordringen mulig ikke kommer ham til Hænde, maa det bemærkes, som jeg før sagde, at Postvæsenets nuværende Indretning, der jo i de store Hovedtræk er den samme i alle civiliserede Lande, fører til, at navnlig an-